

היאבקות חופשית

תפוס ככל יכולתך

זירת ההתגוששות נמרחת בשיכבה של צואת בהמות. שתי נשים בשנות ה-20 המוקדמות לחייהן, לבושות ביקינגי, עלו לזירה כדי להתגושש.

שמה של האחת היה מרי, שמה של השנייה, שהיתה שחורת-עור, שרלי. הן שתיים עמדו להתגושש על זירה מאול-תרת שהקים ג'אן ג'ונס. אמריקאי בעל באר למשקאות בקליוולנד. באיו של הבר היו בעיקר פורטוריקאים, כושים ומהגרים פולניים.

ג'אן ג'ונס החליט לחלק את הקרב בין שתי הנשים ל-2 מערכות. "מי שתנצח במערכה אחת" הבטיח, "תקבל 60 דולר". לקרב לא נקבעו כללים. המנצחת תוכנן כאשר האחרת תכריז: "אני נכנעת". ג'אן ג'ונס מינה עצמו כשופט ההתגוששות.

לגוד עיניהם של באי הבר, נגול חיזר יון מועזע, שנערך בנוסח ההיאבקות ברומי העתיקה, שנועדו לספק את יצירי הם של הקיסר ואשיו. הקהל, שלגביו היו מרי ושרלי נשים אלמוניות לחלוטין, נחלק במהרה לשני מחנות: מחנה שרלי נגד מחנה מרי.

הניקה בכפות הידיים. מרי, שי עמדה כבר להיכנע, החליטה לצבוט-לד-קור את שרלי בצירפוגיה הארוכות. שרלי הכושת זיגקה מעליה. "חייט-טרף שכ-מוך!" צעקה עליה. שתי הנשים התייצבו שוב זו מול זו.

השופט חנה, חדורות השוקה לזכות ב-60 הדולרים, התכוננו שתי הנשים ל-המשיך את הקרב. מרי, הלבנה, החליטה הפעם לתקוף ראשונה. היא קפצה על שרלי, בשתי רגליה מונפות קדימה. מן עוצמת הבעיטה קרסה שרלי תחתיה, ו-חתה על ביטנה. מרי התנפלה עליה בגסות השתרעה על גבה, וניסתה לחנוק אותה בכפות ידיה.

עשרות הצופים שנדחסו לתוך הבאר, הפכו את המקום להרגע הרמטי. עובד רייט-שבים בעיר-התחתית בקליוולנד נכ-נסו לברר מה פשר הצעקות שבקעו משם. לקראת סוף המערכה הראשונה, כש-שכבה שרלי חסרת-אונים על הריצפה ומרי מעליה, היה אולמ-הבאר כבר צר מלהכיל את כל אלה שביקשו להיכנס אליו.

שרלי הכושית, ששכבה על הריצפה, צע-קה וצלחה מרוב כאב. צווארה היה נתון בתוך שתי כפות ידיה של מרי. בלידת ברירה, כשסכנה ממשית כבר ריחפה עליה, היא נכנעה וצעקה: "עיוני אותי! אני נכנעת!"

מרי קמה, והרפתה מצווארה של שרלי. מרי זכתה ב-30 הדולרים הראשונים. שר-לי, שהתקשתה לקום, מילמלה: "אני גמרתי. אני לא מוכנה שינסו לרצוח את תי פעם שנייה, אני מוותרת על 30 הדור לריים האחרים".

מופעים מאורגנים. הקהל הודה ל-שתי הנשים בתשואות. למרות שהשתים היו מלחות צואה, היו מבין הגברים כא-

אמריקאי, בבקשה שיעזור לו לאתר את בנו שהגיע, הרב גרוסמן לבש בגדי הי-בצפון הארץ. הרב גרוסמן לבש בגדי הי-פי, הצטייד בפיאה הנוכרית של אשתו ויצא לדרך. הצטרף אליו, לצורך המשימה, בחור חמוש באקדה, שאותו הציל פעם הרב כאשר הסתבך עם העולס-התחתון, והחזירו למוטב. השניים מצאו את הצעיר האמריקאי אצל המיסיונרים, והרב שיכנע אותו לחזור אל אביו.

דוקר לדוקר. הרב גרוסמן הוא מיל-יונה, אך לא בוכות-עצמו. מדי-פעם הוא נוסע לארצות-הברית, לגייס שם כספים עבור ממלכתו שבמידל-העמק. לא-מכבד קנה בעירתו רחוב שלם, 15 בתים בסך-הכל. את כל הכתים שיפק, והפק למעור-נות-נעור.

אך אין הוא עוסק בתרומות בסדר-גודל של עשרות-אלפים, או אפילו אלפים. הוא, שהאנשים הקטנים והמעשים הקטנים הם עיקר-מעייניו, אינו נבהל מקטנות. בשהר-

הרב גרוסמן עם פצוע צה"ל המטרה: לעזור

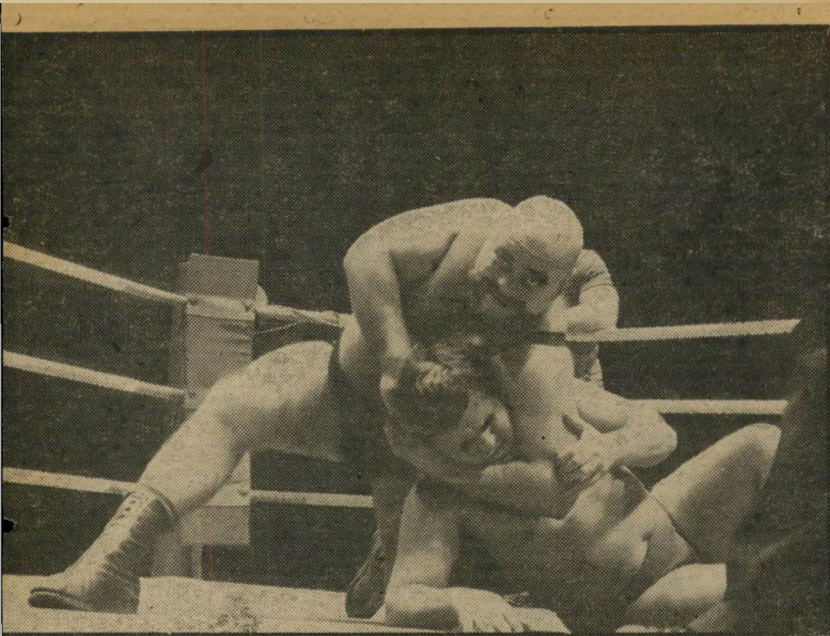
תו בארצות-הברית הוא עובר מחנות לח-נות, בשכונות-היהודים, ומצרף דולר ל-דולר. שיטת-האיסוף שלו אצל היהודים שם, המרגלים משליחיה-מגבית שהולכים עלי-גדול, אינה מעוררת אמון רב.

לא-מכבד ביקר אצל אחד היהודים הע-שירים, כדי לשכנעו לתרום להקמת מעון עבור 150 ילדים. אמר היהודי העשיר לרב: "אבל איני רואה את מיגדל-העמק שלך על מפת מדינת ישראל. אמור ישר, שאתה רוצה 50 דולר כדי לחתן את בתך, אתן לך את הכסף ונגמור". אך גרוסמן לא נרתע. הוא עבר מבית לבית, ואסף שיבעה מיליון לירות.

בעזרת הכסף הזה רכש בניין מודרני מרשים, שבו שוכנו 150 ילדים - וייתכן מאד שאחדים מהם ניצלו, בזכות זאת, מהיהודרות לפשע ומפגעים אחרים. אך לם מדינת ישראל עדיין אינה תומכת ב-מיפעל המבורך. אומנם, מישרד-הסעד הבטיח להשתתף ב-30 אחוזים בהוצאות האחוקה של הילדים בפנימייה החדשה ב-מיגדל-העמק, אבל ההוצאה החדושת על כל ילד מגיעה עד 2000 לירות לחודש.

צריך לעבור. גרוסמן אינו מתיאש. הוא מלמד את הילדים ואת הנערים ש-אומנם יש אלוהים בשמיים, אבל כדי לח-יות על האדמה צריך לעבוד. הוא הקים תיזמורת מבין הניכיו, ומארגן להם הופעות פומביות.

והוא אינו אוהב מיפלגות, גם אם הן דתיות. "המיפלגות האלה, הן שהורסות את הדת ואת המדינה", הוא מצהיר, "ואשר לגוש-אמונים, שיבוא הנה, יש די בעיות לפתור קודם כאלו, אצל הילדים בעמק, לפני קריית-ארבע".

קדאום קורחוף (הקרח) בפעולה רק לא באיזור הרגיש

"תפוס כפי יכולתך", לא הכל מותר במה-לך התחרות. למתאבק אסור להכות את היריב בכפייד קמוצה לאגרוף; השימוש בריגליים מותר רק כדי לפגוע בגוף, להוציא את "האיזור הרגיש"; נשיכות אסורות; אסור למרוט שיער; אסור לפגוע בעיניים עם האצבעות, ואין לעלות על הזירה עם ציפורניים מגודלות. בתחרויות על סכומי-כסף - לא כמו בתחרויות המ-בויימות המוקדנות על המסך הקטן - נאלצים השופטים להתערב פיטות, כדי להפריד בין הניצים שחרגו מגבול הטעם הטוב והכללים.

התחרויות שתיערכנה בישראל יהיו ב-מיסגרת אליפות-העולם של 1976. סידרת התחרויות תיערך בחיפה וביר-אליהו. אין ספק שצופים רבים יהיו תושבי השטחים, המרבים לצפות בטלוויזיה הישראלית ב-שפה הערבית והן בטלוויזיה הירדנית. ה-מרבה להראות מופעי קאטש.

שיבעה מתאבקי קאטש יגיעו לישראל: אקסל דיטר ממערב-גרמניה, המחזיק ב-תואר אלוף-העולם לשנים 1974/75; אני-טוני מורנו, אלוף ארגנטינה ואמריקה הלטינית; סטיב הגטי (ממוצא הונגרי) אלוף אירלנד; קולין ג'קסון, אלוף ברי-טניה; קלאוס קורחוף, אלוף מיזרח-גר-מניה; מרטין קאסבל, אלוף קנדה, אשר ייצג את ארצו באולימפיאדת מכסיקו (היה אז חובב) וזכה במדליית-הזהב, ורק לאחר-מכן פתח בקאריירה מיקצוענית, והשביעי יהיה ארפו, אלוף המיזרח-הרחוק.

מראה יש נאצי. ארפו מופיע ל-קרבותיו כשהוא מצוייד במסיכה עשויה עור ופלדה גמישה. מסיכה זו הוא חובש כדי להתגרות ביריביו, המנסים מדי פעם להסירה מעל פניו.

המסיכה וההופעה של המתאבק מהוות חלק מההצגה, הן בקאטש מבויים והן בקאטש בלתי-מבויים. שבו המנצח זוכה בפרס כספי. בארצות-הברית, למשל, מור-פייע סטאן סקוט (אף הוא מתאבק-קאטש) כשהוא עולה לזירה ומשווה לעצמו הופעה של נאצי. הוא עושה זאת כדי ליצור קשר עם הקהל. עוד לפני עלותו לזירה נכנס איתו הקהל לעימות. גם המראה הנאצי הוא, כמובן, חלק מן-ההצגה.

מתאבקי הקאטש שיגיעו לישראל יש-תתפו בשש תחרויות. השאלה שמעסיקה את הצופים תמיד היא, אם תחרויות הקאטש מבויימות או לא. מנחם נוביק, האמרגן שיביא את המתאבקים לישראל, משיב: "סידרת התחרויות תהיה במיסגרת אליפות-העולם בקאטש לשנת 1976. בתום האליפות יקבל המנצח סכום כספי, כך שקרוב ל-וודאי שהמתאבקים לא יביימו את התח-ריות, כי כל אחד מהם רוצה לזכות בפרס".

בתום כל ערב של תחרויות בישראל, יומין המנצח אדם היושב בקהל - מת-נדב - כדי לערער את ניצחונותיו. ה-מארגנים מבטיחים, שאם המתנדב מקרב הקהל יחזיק מעמד - העיקר שלא ינוצח - הוא יוכה בסכום של אלף דולר.

מכל מקום, מי שחושב לקחת את ה-צ'אנס, מן הראוי שיגדיל את פוליסת-הביטוח שלו, על כל צרה.

לה שהודו להן בלחיצות-ידיים ובטפיחות-שכס.

מי שיצא נשכר מכל העסק היה ג'אן ג'ונס, בעל הבאר, שכמעט פשט את הרגל לפני הקרב בין שתי הנשים. במהרה עלה במוחו רעיון: לשכור את השתיים, ללש-את הופעותיהן ולהחתים אותן על חוזה-עבודה. שתי שחקניות-מתאבקות, שתופי-ענה בקרבות מבויימים.

היום מופיעות שרלי ומרי ברהבי אר-צות-הברית במופעי "קאטש". (בעיברית: "תפוס כפי יכולתך"). אך הופעתן על זי-רה מרוחה בצואת-בהמות היתה הפעם הראשונה והאחרונה בחייהן.

מתברר שמה שטוב לאמריקאים טוב גם לישראלים. שכן בחודש דצמבר הקרוב ייעשה ניסיון לארגן מופעי-קאטש בארץ. לפי שעה, הכוונה היא להביא גברים בל-בד. מופעי הקאטש משגעים מיליונים ב-רחבי העולם כולו. בקנדה ובארצות-הברית הם פופולארים ביותר, ותופסים מקום נכבד בתוכניות-הספורט של הטלוויזיה.

גילגולים רבים עברו על ספורט תוקפני זה. במיזרח-הרחוק הוא מוכר כ-"סומו". בתחרויות הסומו נוטלים חלק, עד היום, מתאבקים בעלי מישקל כבד ביותר. יש מתאבקי סומו שמישקלם יותר ממאתים קילוגרמים. משום כך, מובן מאליו ש-יכולת-התנועה של מתאבקי הסומו מוג-בלת למדי.

בלתי-הברזל. באמריקה הצפונית וב-אירופה נוטלים חלק בתחרויות הקאטש ספורטאים בעלי תכונות אתלטיות. מת-אבק כזה זקוק לכישורים רבוגניים כגון כוח פיסי, סיבולת, זריזות גופנית וכיש-רון אינסטינקטיבי להשתמש באינסוף תכ-סיי-קרב באיחורים שונים.

למרות שתחרויות הקאטש נקראות

אקסל דיטר (במרכז, עם גביע) זוכה באליפות '76 סיכון אמיתי תמורת כסף